

Kniha Daniel — sto sedmdesát jedna

Geopolitické šachy: Vatikán, komunismus a úsilí o světovládu

Jeff Pippenger

2024-04-01

Knihu *The Keys of This Blood: The Struggle for World Dominion Between Pope John Paul II, Mikhail Gorbachev, and the Capitalist West* napsal Malachi Martin a poprvé vyšla roku 1990. Martin zkoumá úlohu papeže Jana Pavla II. jako přetvářející osobnosti v globální politice a diplomacii během druhé poloviny 20. století. Pojednává o papežově úloze při pádu komunismu ve východní Evropě. Kniha předkládá katolický pohled na dynamiku, která v roce 1989, v čase konce, přivedla k naplnění čtyřicátý verš jedenácté kapitoly knihy Daniel.

Martin analyzuje vnitřní dynamiku Sovětského svazu pod vedením Michaila Gorbačova, přičemž se zvláště zaměřuje na Gorbačovovu politiku „glasnosti“ (otevřenosti) a „perestrojky“ (přestavby). Pojednává o problémech, jimž Sovětský svaz čelil, a o Gorbačovových pokusech reformovat komunistický systém. Zkoumá geopolitická napětí a mocenské zápasy mezi Sovětským svazem (králem jihu — drakem), katolickou církví (králem severu — šelmou) a tím, co nazývá kapitalistickým Západem (zástupnou armádou krále severu — falešným prorokem). Pojednává o ideologických konfliktech, špionáži a tajných operacích, které charakterizovaly období studené války, a zkoumá úsilí různých aktérů utvářet budoucnost světa.

Martin zdůrazňuje význam katolicismu jako síly v globální politice a diplomacii. Tvrdí, že katolická církev pod vedením papeže Jana Pavla II. sehrála v tomto období klíčovou úlohu při utváření běhu dějin a při ovlivnění výsledku studené války. Vliv Jana Pavla zasazuje do kontextu mariánských zjevení ve Fatimě v Portugalsku a poukazuje na vliv Fatimy na světové události i na úlohu katolické církve při utváření běhu dějin. Martin naznačuje, že události ve Fatimě mají závažné prorocké a geopolitické důsledky, zejména v kontextu éry studené války.

Martin zkoumá tři fatimská tajemství, která měla být údajně zjevena Pannou Marií třem mladým pastýřským dětem ve Fatimě roku 1917. Naznačuje, že třetí tajemství, jež bylo zpočátku Vatikánem utajováno a odhaleno teprve v roce 2000, obsahovalo apokalyptická varování týkající se budoucnosti katolické církve a světa. Martin tvrdí, že události ve Fatimě, včetně zjevení a poselství předaných Pannou Marií, měly zásadní důsledky pro světovou politiku a pro zápas mezi komunismem a kapitalismem v období studené války.

Martin zdůrazňuje úlohu papeže Jana Pavla II. jako klíčové postavy při naplnění fatimských prorocství. Naznačuje, že Jan Pavel II. se považoval za „biskupa v bílém“, o němž se hovoří ve třetím fatimském tajemství, a že svůj pontifikát chápal jako poslání postavit se silám zla a podporovat duchovní obnovu v katolické církvi i v celé společnosti.

Martin naznačuje, že fatimská poselství zdůrazňovala význam duchovního boje a potřebu, aby se katolická církev postavila silám zla jak uvnitř církve, tak i mimo ni. Tvrdí, že události ve Fatimě poskytly duchovní a mravní rámec pro porozumění výzvám, jimž lidstvo čelí v moderním světě, a

pro jejich řešení. Fatimská poselství představují satanské poselství, které podmiňuje katolicismus, aby přijal satana jako Krista, když „se vydává“ za Krista při brzy přicházejícím nedělním zákoně.

„Satan bude činit zázraky, aby oklamal ty, kteří přebývají na zemi. Spiritualismus bude působit tím, že budou zosobňováni mrtví. Ta náboženská tělesa, která odmítají slyšet Boží poselství výstrahy, budou podléhat mocnému klamu a spojí se s občanskou mocí, aby pronásledovala svaté. Protestantské církve se spojí s papežskou mocí v pronásledování Božího lidu, který zachovává přikázání. To je ta moc, která tvoří velký systém pronásledování, jenž bude vykonávat duchovní tyranii nad svědomím lidí.“

„Měl dva rohy podobné beránčím a mluvil jako drak.“ Ačkoli se lidé hlásí k tomu, že jsou následovníky Beránka Božího, bývají proniknuti duchem draka. Prohlašují o sobě, že jsou tiší a pokorní, avšak mluví a vydávají zákony v duchu satana, a svými činy ukazují, že jsou opakem toho, za co se vydávají. Tato beránku podobná mocnost se spojuje s drakem, aby vedla válku proti těm, kdo zachovávají přikázání Boží a mají svědectví Ježíše Krista. A satan se spojuje s protestanty i papeženci a jedná s nimi ve shodě jako bůh tohoto světa; lidem přikazuje, jako by byli poddanými jeho království, aby s nimi nakládal, vládl jim a ovládal je podle své libosti.

„Jestliže lidé nebudou souhlasit s tím, aby pošlapávali Boží přikázání, zjevuje se duch draka. Jsou uvězněni, předváděni před rady a pokutováni. ‚A působí, aby všichni, malí i velcí, bohatí i chudí, svobodní i otroci, přijali znamení na svou pravou ruku nebo na svá čela‘ [Zjevení 13,16]. ‚A bylo jí dáno, aby vdechla život obrazu té šelmy, aby obraz té šelmy i mluvil a způsobil, aby byli usmrceni všichni, kdo se nebudou klanět obrazu té šelmy‘ [verš 15]. Tak si satan přisvojí výsady Jehovy. Člověk hříchu zasedá na Božím místě, prohlašuje se za Boha a jedná nad Bohem.“ Manuscript Releases, svazek 14, 162.

Antikrist je symbolem jak římského papeže, tak i satana, neboť římský papež je satanovým pozemským zástupcem. „Tak si satan přivlastňuje výsady Jehovy. Člověk hříchu sedí na místě Božím, prohlašuje se za Boha a jedná nad Bohem.“ Satan zamýšlí ovládnout svět natolik, až se ujme vlády, že bude lidem diktovat „jako by byli poddanými jeho království, s nimiž má být nakládáno, jimž má být vládnuto a kteří mají být ovládáni, jak se mu zlíbí“. Aby měl náboženský trůn, z něhož by vládl, vytvořil katolickou církev, a aby měl politický trůn, z něhož by vládl, vytvořil Organizaci spojených národů.

„Tento kompromis mezi pohanstvím a křesťanstvím vedl k rozvoji ‚člověka hříchu‘, o němž prorocství předpovědělo, že se staví proti Bohu a povyšuje se nad Boha. Tento gigantický systém falešného náboženství je mistrovským dílem satanovy moci — památníkem jeho úsilí usednout na trůn, aby vládl zemi podle své vůle.“ Velké drama věků, 50.

Zázrak ve Fatimě a jeho satanské prorocství jsou tím, čeho Satan použil k vytvoření prorockého rámce, jenž katolicismu umožní rychle vydat svou církev pod jeho kontrolu, až se objeví a bude se vydávat za Krista. Jeho vydávání se za Krista začíná brzy přicházejícím nedělním zákonem, znázorněným ve verši šestnáctém, ve verši dvacátém druhém, ve verši třicátém prvním a ve verši čtyřicátém prvním 11. kapitoly knihy Daniel.

„Výnosem, jímž bude vynucováno ustanovení papežství v rozporu se zákonem Božím, se náš národ zcela odpojí od spravedlnosti. Až protestantismus vztáhne svou ruku přes propast, aby uchopil ruku římské moci, až se natáhne přes bezednou hlubinu, aby si podal ruku se spiritismem, až pod vlivem tohoto trojího spojení naše země zavrhně každou zásadu své Ústavy jakožto protestantské a republikánské vlády a učiní opatření pro šíření papežských lží a bludů, tehdy budeme moci vědět, že nastal čas podivuhodného působení satana a že konec je blízko.“ Testimonies, svazek 5, 451.

Při nedělním zákoně ve Spojených státech „nastal čas pro podivuhodné působení satana“. Ve 13. kapitole Zjevení, verši 11, Spojené státy „mluví“ jako drak, a pak ve verši 13, který pouze označuje, co se stane, když Spojené státy „mluví“ tím, že přijmou nedělní zákon, se satan zjevuje, jako by svolával oheň z nebe.

„Služebníci Boží, s tvářemi rozzářenými a zářícími svatým posvěcením, budou spěchat z místa na místo, aby hlásali poselství z nebe. Tisíce hlasů po celé zemi bude zaznívat výstraha. Budou se dít zázraky, nemocní budou uzdravováni a věřící budou provázet znamení a divy. Také satan působí lživými zázraky, ano, před zraky lidí svádí i oheň z nebe. Zjevení 13,13. Tak budou obyvatelé země přivedeni k tomu, aby zaujali své stanovisko.“ Velké drama věků, 611, 612.

Poselství Fatimy byla potvrzena zázrakem, o němž vydaly svědectví ateistické vládní noviny, které se události zúčastnily, aby vyvrátily tvrzení, jež byla vznášena o tom, že takzvaná Panna Maria navštěvovala tři děti třináctého dne v měsíci od května až do zázraku 13. října 1917. Každá ateistická zpravodajská organizace, která byla ve Fatimě v době zázraku přítomna, tuto událost potvrdila. Byl to skutečný zázrak (Satana).

Jak Malachi Martin uvedl ve své knize, papež Jan Pavel byl veden svou oddaností k Marii z Fatimy. Tajné proroctví z Fatimy, které nebylo zjeveno až do roku 2000, bylo ovšem satanským proroctvím, avšak v posledních dnech Ježíš opakuje první dny. Nejstarší knihou v Bibli, první knihou, kterou Mojžíš napsal, je kniha Jób, a ta ukazuje, že Jób, který představuje sto čtyřicet čtyři tisíc, neboť všechna proroctví se v posledních dnech naplňují nejdokonaleji. Satanovi je v příběhu o Jóbovi dovoleno přivést na Jóba smrt a zkázu za účelem jeho vyzkoušení. Zázraky, které je Satanovi dovoleno vykonat v posledních dnech, jsou skutečnými zázraky. Jsou to satanské zázraky, ale Bůh dovolil Satanovi vykonat jeho vrcholný čin ze stejného důvodu, z jakého dovolil Satanovi zkoušet Jóba.

„Mnozí se pokoušejí vysvětlit duchovní projevy tím, že je zcela připisují podvodu a obratnosti rukou ze strany média. Avšak ačkoli je pravda, že výsledky klamu byly často vydávány za pravé projevy, vyskytly se také zjevné ukázky nadpřirozené moci. Tajemné klepání, jímž začal moderní spiritualismus, nebylo výsledkem lidského podvodu ani úskočnosti, nýbrž přímým dílem zlých andělů, kteří tak uvedli jednu z nejúspěšnějších duší hubících bludů. Mnozí budou polapeni vírou, že spiritualismus je pouze lidským podvodem; když budou postaveni tváří v tvář projevům, které nebudou moci neuznat za nadpřirozené, budou svedeni a přivedeni k tomu, aby je přijali jako velkou moc Boží.“

„Tito lidé přehlížíjí svědectví Písem o divech působených satanem a jeho nástroji. Bylo to s pomocí satana, že faraónovi kouzelníci byli uschopněni napodobit dílo Boží. Pavel dosvědčuje, že před druhým příchodem Krista se objeví podobné projevy satanovy moci. Příchod Páně má být předcházen ‚působením satanovým se vší mocí, znameními a lživými zázraky a se vším klamem nepravosti‘. 2 Tesalonickým 2,9.10. A apoštol Jan, popisuje moc činící zázraky, která se projeví v posledních dnech, prohlašuje: ‚A činí veliká znamení, takže i oheň dává sestupovati s nebe na zemi před lidmi. A svádí obyvatele země těmi zázraky, kteréž mu bylo dáno činiti.‘ Zjevení 13,13.14. Nejsou zde předpověděny pouhé podvody. Lidé jsou klamáni zázraky, které mají satanovi nástroje moc činit, nikoli těmi, které jen předstírají.“ Velký spor věků, 553.

Poselství Fatimy jsou v knize Malachiho Martina představena jako prorocká struktura katolicismu v posledních dnech ve vztahu k vnitřnímu zápasu uvnitř církve, který lze vyjádřit buď jako střet dobrého papeže proti špatnému papeži, anebo konzervativního papeže proti liberálnímu papeži. Konzervativní papež, a podle Martinova výkladu zázraku také dobrý papež, zakládá své chápání na Prvním vatikánském koncilu, známém též jako Vaticanum I, který se konal od 8. prosince 1869 do 20. července 1870, byl svolán papežem Piem IX. a zaměřoval se především na vymezení dogmatu o papežské neomylnosti a na řešení různých teologických a doktrinních otázek, jimž tehdy Katolická církev čelila. Druhý vatikánský koncil, obecně známý jako Vaticanum II, se konal mnohem později, od 11. října 1962 do 8. prosince 1965. Byl svolán papežem Janem XXIII. a po smrti Jana XXIII. v něm pokračoval papež Pavel VI.

Poslední dny katolicismu, jak to vyjádřil Martin, ztotožňují zápas mezi neomylností a primátem římské církve, jak byly vymezeny na Prvním vatikánském koncilu, s liberalismem, který je v současnosti předváděn Františkem, „woke-papežem“, a zastoupen v dokumentech Druhého vatikánského koncilu. Martin naznačuje, že uprostřed zápasu těchto dvou přístupů k ovládání církve propukne třetí světová válka a Ježíš se vrátí, sestoupí na zem, vloží své požehnání na dobrého papeže a ujme se trůnu katolické církve.

Ve verších třináct až patnáct jedenácté kapitoly Daniela dějiny, které bezprostředně předcházejí nedělnímu zákonu verše šestnáct, popisují třetí a poslední bitvu zástupných válek. Je to bitva, která následuje po Putinově vítězství ve verších jedenáct a dvanáct, avšak uprostřed těchto tří veršů verš čtrnáct určuje, kdy katolicismus vstupuje do dějin posledních dnů.

Podle Izajáše je během symbolického sedmdesátiletého panování šestého království biblického prorocktví nevěstka Říma zapomenuta. Když bylo papežství poprvé dosazeno na trůn nad zemí v roce 538, předcházel tomuto jeho dosazení mezník v podobě Justiniánova dekretu z roku 533.

Dějiny související s Justiniánovým dekretem ukazují, že Justinián usiloval o upevnění své vlády nad svým královstvím tím, že ukončí náboženský spor, který v království vyvolával nepokoje. Tímto sporem byla otázka, zda hlavou takzvané křesťanské církve je církev v Konstantinopoli na východě, nebo církev v Římě na západě. Ve třináctém verši bude poslední prezident Spojených států postaven před spor, který jej přinutí zopakovat dějiny Justiniána a prohlásit, že katolická církev je hlavou církví a napravovatelkou kacířů, aby si zajistil nezbytnou politickou podporu k upevnění své moci.

Neměli bychom vkládat žádnou důvěru do satanských předpovědí z Fatimy, avšak jsme povinni vidět to, co je zjeveno v Božím slově. Na počátku dvacátého století oba rohy šelmy ze země vstoupily do svého třetího pokolení, které je pokolením kompromisu. Republikánský roh odevzdal svůj finanční systém světovým bankéřům, kteří odvozují svůj původ od domu Červeného štítu, Rothschildů, a od jeho tajuplného spojení s ilumináty, svobodným zednářstvím, tajnými společnostmi a jezuitským řádem. Sestra Whiteová před těmito entitami přímo varuje. Ve stejném časovém období laodicejský adventismus jako protestantský roh odevzdal své vzdělávací a náboženské instituce pod správu světa.

Právě v tomto časovém období začíná novodobý král jihu svou historii Ruskou revolucí a novodobý král severu začíná svou historii zázrakem ve Fatimě. Jak Malachi Martin zdůrazňuje ve své knize, poselství Fatimy kromě vnitřního zápasu dobrého a zlého papeže označila zápas katolicismu proti ateismu obecně, avšak konkrétněji proti ateismu Ruska. Tajemství, podle něhož měl papež roku 1917 jednat, obsahovalo (satanský) slib, že pokud papež svolá konkláve a zasvětit Rusko Panně Marii, pak nedojde k druhé světové válce. Zároveň uvádělo, že pokud papež odmítne, Rusko rozšíří svou filozofii široko daleko a poté nastane další světová válka.

Druhá světová válka zahrnovala válku katolicismu proti komunismu Ruska. Zástupnou armádou katolicismu v této válce bylo nacistické Německo. Papežství vždy používá zástupné armády. V roce 1933 katolická církev prostřednictvím práce kardinála Pacelliho podepsala s Adolfem Hitlerem konkordát, který Hitlerovi umožnil převzít kontrolu nad Německem, a podle Hitlerova vlastního svědectví byla tato smlouva (konkordát) tím, co Hitlerovi umožnilo vyřešit židovskou otázku. Nacisté byli ve druhé světové válce zástupným vojskem papežství proti ateistickému Rusku a v druhé bitvě zástupných válek, která se nyní odehrává na Ukrajině, je to prováděno jinou nacistickou zástupnou armádou.

V této studii budeme pokračovat v následujícím článku.

„Skrze dva velké bludy, nesmrtelnost duše a posvátnost neděle, přivede satan lid pod svá klamání. Zatímco první z nich pokládá základ spiritismu, druhý vytváří pouto souznění s Římem. Protestanti Spojených států budou stát v čele těch, kdo vztáhnou ruce přes propast, aby uchopili ruku spiritismu; natáhnou se přes bezednou hlubinu, aby si podali ruce s římskou mocí; a pod vlivem tohoto trojího spojení bude tato země následovat kroky Říma v pošlapávání práv svědomí.“

„Jak se spiritualismus stále těsněji přizpůsobuje formálnímu křesťanství dnešní doby, má tím větší moc klamat a chytat do osidel. Sám satan je obrácen podle moderního řádu věcí. Objeví se v charakteru anděla světla. Prostřednictvím spiritualismu budou konány zázraky, nemocní budou uzdravováni a bude vykonáno mnoho nepopíratelných divů. A protože duchové budou vyznávat víru v Bibli a projevovat úctu k ustanovením církve, jejich dílo bude přijato jako projev božské moci.“

„Dělicí čára mezi těmi, kdo se hlásí ke křesťanství, a bezbožnými je nyní sotva rozpoznatelná. Členové církve milují to, co miluje svět, a jsou připraveni spojit se s ním, a satan je odhodlán sjednotit je v jedno tělo a tím posílit svou věc tím, že všechny strhne do řad spiritismu.“

Papeženci, kteří se chlubí zázraky jako jistým znamením pravé církve, budou touto divotvornou mocí snadno oklamáni; a protestanti, kteří odvrhli štít pravdy, budou rovněž svedeni. Papeženci, protestanti i lidé světa stejně přijmou formu zbožnosti bez její moci a v tomto sjednocení uvidí velké hnutí za obrácení světa a uvedení dlouho očekávaného milénia.“

„Prostřednictvím spiritismu se satan jeví jako dobrodinec lidského pokolení, uzdravuje nemoci lidí a prohlašuje, že přináší nový a vznešenější systém náboženské víry; zároveň však působí jako zhoubce. Jeho pokušení vedou zástupy do záhuby. Nestřídmost sesazuje rozum z trůnu; následuje smyslné požitkářství, svár a krveprolití. Satan se raduje z války, neboť podněcuje nejhorší vášně duše a pak smetá do věčnosti své oběti, prosáklé neřestí a krví. Jeho záměrem je podněcovat národy k válce jedny proti druhým, neboť tak může odvádět mysl lidí od díla přípravy, aby obstáli v den Boží.“

„Satan působí i skrze živly, aby shromáždil svou žeň nepřipravených duší. Zkoumal tajemství přírodních dílen a užívá veškerou svou moc, aby ovládal živly, pokud mu to Bůh dovolí. Když mu bylo dopřáno postihnout Joba, jak rychle byly smeteny ovce i dobytek, služebníci, domy i děti; jedno neštěstí následovalo za druhým jako v jediném okamžiku. Je to Bůh, kdo chrání své tvory a obklopuje je ochranou před mocí zhoubce. Křesťanský svět však projevil pohrdání zákonem Jehovovým; a Pán učiní právě to, co prohlásil, že učiní — odejme zemi svá požehnání a odstraní svou ochrannou péči od těch, kdo se bouří proti Jeho zákonu a učení a nutí druhé, aby činili totéž. Satan ovládá všechny, které Bůh nechrání zvláštním způsobem. Některým bude prokazovat přízeň a dopřávat jim zdar, aby prosadil své vlastní záměry, a na jiné uvede soužení a povede lidi k přesvědčení, že je to Bůh, kdo je postihuje.“ Velký spor věků, 588, 589.